

22. De vordering van de tandarts.

Mijn volgende opdracht op het incassobureau was het proberen binnen te halen van een vordering van een tandarts op een cliënt van hem. Deze dronken tandarts was door de vakvereniging van Nederlandse tandartsen uit de beroepsgroep gezet vanwege voortdurend alcohol misbruik tijdens de uitoefening van zijn beroep. Hij paste nl. geen 'normale' middelen toe om zijn cliënten te verdoven maar gebruikte daarvoor de alcoholische walm die voortdurend uit zijn mond kwam. Een lid van de vereniging van anonieme alcoholisten had echter een klacht tegen de tandarts ingediend nadat hij na een bezoek aan de tandarts had gebracht. Naar zijn zeggen zou hij door toedoen van de tandarts wederom aan de drank zijn geraakt. Daarover straks meer.

De tandarts had in ieder geval een kunstgebit geleverd aan een 48 jarige metaalbewerker uit Oss nadat hij dat kunstgebit eerst grondig met alcohol had gereinigd. De nota voor het kunstgebit werd door de man echter nooit betaald. Als reden voor zijn weigering om te betalen gaf hij aan dat zijn kunstgebit gaat klapperen op het moment dat hij in de open lucht verblijft en de temperatuur onder het vriespunt daalt. Het eerste advies aan de man was: ga niet naar buiten als het vriest. Maar dat bleek alleen haalbaar in winters dat het niet vroom. De eerste twee winters vroom het niet en bleef de man binnen. Maar dat was helemaal niet nodig. Waarom bleef je dan toch binnen? Vroegen wij hem. 'Uit voorzorg' antwoordde de man. De tweede opmerking aan het adres van de man: is het niet heel normaal dat je gaat klappertanden als het vriest en als je het koud hebt? Neen, zei de man 'toen ik dit kunstgebit nog niet had klappertandde ik nooit, ook al vroom het dat het kraakte'. Dus zeiden we: 'als je dan niet klappertandde dan 'kraakte' het in ieder geval wel!. Wij horen geen verschil tussen klappertanden en kraken, dus dit kan geen reden zijn om deze nota niet te voldoen'. 'Nou' zei de man 'dan moet je maar eens naar Oss komen, dan zal ik je het verschil laten horen'. Dus spoedden wij ons naar het huis van de man in Oss. Toen we daar aankwamen konden we niets bewijzen want het vroom op dat moment niet. Het was hartje zomer. Dus moesten we 'vorst' simuleren. Ik kwam toen op een idee. Ik zei tegen hem: 'Als jij je hoofd nu in het vriesvak van je koelkast steekt dan ga ik luisteren of ik je gebit hoor kraken of klapperen'. Dat vond de man goed. Maar toen hij zijn hoofd in het vriesvak van zijn koelkast stopte, kwam zijn hoofd klem te zitten in het vriesvak van zijn koelkast. In plaats van een gekraak of geklepper hoorde ik een gedempt gejammer van de man. Wat we ook probeerden, we slaagden er niet in zijn hoofd uit het vriesvak te bevrijden. Wat nu? We moesten snel handelen want zijn hoofd dreigde onderkoeld te raken in het vriesvak. We kwamen echter niet op het idee om de stekker uit het stopcontact van de koelkast te trekken. Deze toestand had slechts één voordeel: de woede van de man werd in ieder geval gekoeld. Maar dat was dan ook alles.

Er was maar één oplossing denkbaar. De man moest uit zijn benarde positie worden 'uitgezaagd'. We hadden echter geen ijzerzaag bij de hand. Mijn vriend, de voormalig directeur van de vleesfabriek in Oss was ook aanwezig. Hij zei: 'we gaan snel naar de vleesfabriek en daar laten wij hem uitzagen'. Zo gezegd zo gedaan. We tilden de koelkast met man en al op en wel in zodanige positie dat de man a.h.w. met de koelkast op zijn kop door de straten van Oss getransporteerd werd.

Uiteindelijk lukte het ons om in de werkplaats van de vleesfabriek zijn hoofd te bevrijden door simpelweg de koelkast in stukken te zagen. Dat ging niet zonder luid gekrijs van de man. 'Hè, hè, antwoordde de man *ijzig koud* toen hij eindelijk was bevrijd. 'Maar wie gaat de vervanging van mijn koelkast betalen'? Hij keek ons met zijn kleine varkens oogjes geniepig aan terwijl aan de kleur van zijn hoofd te zien hij al weer aardig op stoom begon te komen. Ja, nu ik er goed naar keek moest ik toegeven dat de man een echte varkenskop had. Voeg zijn gekrijs erbij en onmiddellijk dacht men in de vleesfabriek met een onwillig varken van doen

te hebben dat zich verzet tegen zijn op handen zijnde slachting. Dus schoten er enkele medewerkers van de vleesfabriek te hulp om de tegenstand van 'het varken' te breken. Maar ik kon al heel snel duidelijk maken dat nu juist *niet* de bedoeling was.

Goed, uiteindelijk konden we onze test gaan uitvoeren in de vriescel van de vleesfabriek. De temperatuur in de vriescel werd geleidelijk verlaagd tot -23 graden en vormde daarmee dus een geschikte omgeving om onze test te kunnen uitvoeren. Inderdaad begon het kunstgebit van de man al bij een temperatuur -4 graden te klapperen en vanaf -8 graden begon zijn gehele lichaam te trillen. Bij -22 graden vroeg hij om genade.

Maar wat bewees dit? Eigenlijk niets. Er was ook wel een gekraak te horen maar dat geluid werd veroorzaakt door de dalende temperatuur. Want, gesteld dat de man zijn eigen vaste gebit nog zou hebben, zou zijn gebit bij deze temperatuur dan ook niet gaan klapperen? De man kon dan ook niet aantonen dat het klapperen van zijn kunstgebit te wijten zou moeten zijn aan een defect in dat kunstgebit zelf. Om die reden moesten wij zijn claim dan ook resoluut afwijzen hetgeen door de man, na overleg met zijn pastoor, uiteindelijk werd geaccepteerd.

Ja, hij zou de rekening van het kunstgebit ad € 475 gaan betalen maar dan wel onder aftrek van de kosten voor de aanschaf van een nieuwe koelkast en, u raadt het al, deze kosten bedroegen eveneens € 475.

Daar schoten we als incassobureau niets mee op want we hadden ook nog onze reiskosten naar Oss en een hele dag verlet. Mijn leidinggevende was, toen hij van het voorval hoorde, 'not amused' en de volgende dag landde er een brief van hem op mijn deurmat waarin een laatste waarschuwing te lezen stond. Een volgende misser zou einde verhaal zijn bij het incassobureau.

Al met al een trieste dag. Ook voor ons varken Alfred die al zulke nare ervaringen met de vleesfabriek achter de rug had. Toen we zo samen aan de keukentafel zaten kwamen ook de herinneringen aan Koos weer naar boven. Het had allemaal zo anders kunnen zijn. 'Ja' knikte de JA knikker in mijn achtertuin alsof de JA knikker wilde zeggen: 'Ik blijf in de achtertuin staan, wat er ook gebeurt, ik zal trouw mijn dagelijkse liters olie naar boven blijven pompen en ik zal daarmee jouw lidmaatschap van de OPEC tot in de verre toekomst bestendigen'.